

Sistach somriu

Dc, 3/03/2010 per Jordi Llisterri...

[Laeto animo](#)

Més enllà de les simpaties personals (o no simpaties) per l'arquebisbe Martínez Sistach i pel mateix Benet XVI, i fins i tot per l'Església o la religió en general, no es poden negar dues coses. La primera que el sí del papa a la invitació a consagrar la Sagrada Família és un **mèrit personal de Martínez Sistach**. I, la segona, que el fet que el papa vingui a consagrar la Sagrada Família **és un bona notícia** per Barcelona, i per extensió per tot Catalunya.

Sobre el mèrit personal de Sistach és obvi que no ho tenia gens fàcil. **Era una aposta arriscada que li hauria pogut sortir malament**. Malgrat la seva discreció personal portant el tema, la quantitat d'actors implicats ha fet impossible que la iniciativa no transcendís fa temps. I en aquest procés de filtracions també n'hi ha hagut de [poc innocents](#) amb ganes de tombar el viatge. Tampoc ha faltat a la cita la voluntat de difondre una teoria tant conciliadora com que si no va a Santiago com vindrà a Barcelona. Però tot estava més lligat del que ens pensàvem. Per això aquest dimecres Sistach somreia amb tot el dret del món a fer-ho.

I, ¿que ens aporta de positiu aquesta visita? ¿No serà només un festival vistós darrera del qual no queda res? És evident que **la visita del papa no salvarà l'Església de Barcelona, ni la de Catalunya, ni l'espanyola** -passant per Santiago de Compostel·la-, ni la del món mundial.

Però, sabent això, també s'ha de reconèixer que les visites papals comporten uns elements de mobilització popular que massa sovint a Catalunya no hem sabut valorar en la seva justa mesura. No tot pot passar per la reflexió intel·lectual o el compromís discret i abnegat. També necessitem símbols i gestos visibles. Si no hi ha compromís i reflexió al darrera, els gestos no serveixen de res, però **l'Església també passa per la seva projecció pública i popular**.

Alhora, la presència del papa també ens ha de permetre **explicar-nos tal com som**, què fem i què volem ser com Església a Catalunya. Sense intermediaris i sense interferències. I aquest no és un tema menor.

Finalment, des del punt de vista més profà, una visita del papa no té l'impacte d'uns Jocs Olímpics, però, com [s'ha dit](#) aquest dimecres, és **un potent instrument de projecció**: de la Sagrada Família, de Barcelona, i del conjunt del país. És una oportunitat per lluir el millor que tinguem de cada casa. Desaprofitar-ho embolicant-se amb quatre tòpics laïcistes seria un suïcidi.

Confirmada la visita, ara comença una altra carrera: **a veure qui s'apropia de la visita del papa**. En la darrera visita València l'estiu del 2006 per la Jornada Mundial de la Família, alguns esperaven que la presència del papa fos una mena de tsumani conservador contra el govern. Sense modificar una coma els principis doctrinals que defensa la jerarquia catòlica, el to propositiu dels discursos del papa va evitar que fos així. Ara també s'hauria d'evitar donar un to polític a aquesta visita. I, en veure política on no n'hi ha, la caverna eclesial n'és experta. I, a Gaudí mateix, segur que no li agradaria.